

Tronfjellposten

Desember 1999

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet

Nr. 4, Årgang 2

Hjelp foreldreløse barn i India!

Swami Paramananda sammen med Harald Harnang og Hanne Giæver, Lyngseidet, Troms, 1995. Foto: Hans Petter Giæver.

Foreldreløse barn ved Paramananda Mission, Banagram, Vest-Bengal, India. Bildene er tatt i januar 1995. Siden den gang er det bygget et stort kjøkken med spisesal for barna. Fotos: BP.

Nystartet fadderskapsforening i Norge

Den 10. oktober i år ble det i Narvik i Nordland dannet en interesseorganisasjon for alle som ønsker å "bidra med økonomisk støtte og annen form for praktisk bistand til det arbeidet Paramananda Mission gjør for foreldreløse barn i India", slik det heter i stiftelsens formålsparagraf. Interesseorganisasjonens navn er **Støtteforeningen for Paramananda Mission's barnehjem i India** (forkortet SPM). Initiativtagere og stiftere er ekteparet Hanne Giæver og Harald Harnang i Narvik, som er venner av Swami Paramananda som i sin tid etablerte Paramananda Mission i India. Hensikten med foreningen er å organisere en fast og sikker støtteordning for et stadig voksende antall foreldreløse barn ved Paramananda Mission i India.

Unik mulighet

Tronfjellpostens lesere får her en unik mulighet til - i det kommende Fredsuniversitetets beste ånd - å hjelpe trengende barn i sine rette omgivelser, og samtidig kunne ha tilfredsstillende av en noenlunde nær kontakt med sine fadderbarn i det oversiktlige miljø en liten organisasjon skaper. Alt foreningsarbeid er basert på frivillig innsats, og med et protokollført vedtak (§6 i stiftelsesdokumentet) om at foreningens driftsutgifter ikke skal overstige 5% av omsetningen, er det ingen fare for at innsamlede midler vil forsvinne i administrasjon. Det vil også bli utgitt et eget kvartalvis nyhetsbrev til alle SPM-medlemmer. På neste side presenterer vi Paramananda Mission og dets arbeid nærmere.

Paramananda Mission i India

Swami Paramananda og begynnelsen

Paramananda Mission ble stiftet i oktober 1978 i utkanten av den lille, fattige landsbyen Banagram langt ute på den bengalske landsbygda, av en nær 24 år gammel ung mann med usedvanlige livserfaringer. Swami Paramananda er et svært bemerkelsesverdig menneske som startet sin hjelpeorganisasjon fra ei lita jordhytte, kun med hjelp fra en håndfull unge dedikerte lærlinger og venner, som bare eide det de sto og gikk i. En altomfattende kjærlighet til mennesket sammen med en urokkelig vilje til å hjelpe, var den drivende kraft. I elleve år forut for dette hadde han vandret alene på kryss og tvers over hele India uten penger eller støtte, og lært sitt land og folk å kjenne både på godt og vondt. Særlig gjorde de fattiges sørgelige miserabelighet, med de sterkes hensynsløse utnyttelse av de svake, sterkt inntrykk. Og ofte plaget av andre, og med mange dager i strekk uten mat eller husly, hadde han ingen vansker med å identifisere seg med de fattige, nødlidende og hjelpeløse barn og foreldreløse som vokser opp på gatene i India, uten kjærlighet, omsorg, skikkelig mat eller skolegang. Hans følelse av smerte og medlidenhet gav ham en sjelden åndelig opplevelse, og ved enden av sin lange og ensomme vandring besluttet han å vende tilbake til sitt fødeland Bengal for å tjene sine trengende medmennesker.

Paramananda Mission i dag

Det er fantastisk og imponerende hva Swami Paramananda har fått utrettet siden starten i 1978. Etter 21 års utrettelige bestrebelser er Paramananda Mission idag en veletablert åndelig velferdsorganisasjon som er engasjert i forskjellige velferdsaktiviteter, og med et tyvetalls sentre spredt over hele Vest-Bengal. Noen finnes også i helt andre deler av India. Felles for dem alle er at de ligger i utkanten av små, fattige landsbyer i distrikter med neglisjerte og undertrykte folk. Hovedsenteret ligger som nevnt ved landsbyen Banagram i Burdwan distrikt, i idylliske og fredfulle omgivelser med vid horisont og grønne landbruksmarker på alle kanter. Det er et større kompleks som dekker et landareal på over 80 mål og huser omkring 400 fastboende, inkludert barn, lærere, kjøkkenpersonell, helsepersonell, gartnere og medhjelpere av forskjellig slag. Det finansielle ansvaret for Paramananda Mission bæres i hovedsak av venner og tilhengere av Swami Paramananda. De bidrar alle spontant og anser det som en stor anledning til å kunne hjelpe et edelt formål. Organisasjonen har likevel som mål å bli selvberget på sikt gjennom små-skala bedrifter som produserer håndlagde artikler av forskjellig slag, og dette er allerede igang. Hovedsenteret ved Banagram har også nok dyrket jord til å være selvforsynt med mat til både fastboende og gjester.

Velferdsaktiviteter

Paramananda Mission tilbyr hjelp og tjenester innen i hovedsak tre forskjellige områder: 1) **Barnehjem**, dvs. hjem og skole for foreldreløse barn; 2) **Medisinsk behandling**, dvs. gratis diagnose, medisiner og behandling innen homeopati, patologi, ayurvedisk medisin, akupunktur, akupressur, yogaterapi og andre naturlige behandlingsformer for fysiske og mentale sykdommer; og 3) **Åndelig veiledning**, for de som er sannhetssøkere og ønsker hjelp og veiledning. Paramananda Mission trykker og utgir også bøker av Swami Paramananda, og har et stort bibliotek med leserom åpent for alle.

Dagligliv og livsstil

Omkring 350 barn blir idag tatt vare på av organisasjonen. Her får de omsorg og det de trenger av klær, mat, utdanning og oppfølging av forskjellig slag. De som vil og har evner til det får også høyere utdanning. Og etter endt skolegang eller studietid

hjelper organisasjonen dem med å etablere seg i livet ved å finne husvære og arbeid gjennom sine utallige venner og kontakter over hele India.

De fleste voksne fastboende er dedikerte sjeler som - ved siden av sin egen åndelige øvelse, og i forsakelse av familieliv og personlig karriere - har ønsket å ofre seg helt for å hjelpe andre. De arbeider frivillig og helhjertet innen de områder som interesserer dem mest, med enkle midler under enkle forhold, og er fornøyde med å få dekket de mest grunnleggende behov. De er av begge kjønn,

Swami Paramananda sammen med landsbybarn fra Banagram, i Paramananda Mission, oktober 1984. Foto: Asgeir Arnesson.

kommer fra alle samfunnslag og har forskjellig religiøs og ideologisk bakgrunn. Ingen kunstig regelbok er blitt gjort til veileder for deres aktiviteter.

Daglig besøker omkring 150 syke mennesker sykestua for å få medisinsk hjelp, mens det i helgene kommer det dobbelte antall av dette. Store antall kommer også for å høre eller delta i de daglige, åpne samtaler med Swami Paramananda når han er tilstede, eller for å bli innviet i meditasjon og åndelig livsførsel, eller bare for å vise sin respekt, slik det er tradisjon for i India. Alle disse menneskene kommer fra fjern og nær, og ingen får reise igjen uten å ha fått minst ett måltid varm mat.

Det finnes ingen templer i Paramananda Mission. De er byttet ut med barnehjem og sykestuer. Det finnes heller ingen dogmer eller sett med disiplinære leveregler. Her er åndelige, religiøse og filosofiske idealer gjort praktiske. Menneskekroppen er det eneste virkelige gudstempel, sier Swami Paramananda. Han sier videre at sann utdanning er medmenneskelighet basert på samvittighet og oppriktighet, og at åndelig livsførsel ikke fornekter eller avviser noenting i livet, men omfavner livet og transformerer det ved livskunst til fullkommenhet.

Leve Paramananda!

Swami Paramananda til minne - Av Bjørn Pettersen

Tronfjellposten var skrevet ferdig med artiklene om fadderskapsforening og Paramananda Mission, da det plutselig kom en høyst uventet og sjokkerende melding fra India - Swami Paramananda hadde forlatt sin kropp! Det skjedde straks over midnatt, natt til søndag den 28 november, indisk tid. En hel verden av venner, tilhengere og beundrere føler seg totalt lamslått. Umiddelbart føles det uvirkelig at vi ikke lenger skal få se og oppleve ham gjennom våre fysiske sanser - at vi ikke lenger skal smittes av hans vidunderlige smil og motta hans usigelig kjærlige blick - at vi ikke lenger skal få oppleve hans fantastiske vennlighet, og den store harmoni og glede det var å være sammen med ham på den måten. Det er en brutal påminnelse om at alt det fysiske er forgjengelig i denne verden, og at det er viktigere å minnes ham i våre hjerter og å leve ut de idealer og sannheter han viste oss.

Swami Paramananda var et unikum av et menneske. Å skulle beskrive ham med ord virker nesten håpløst. Han har betydd, og betyr, så uendelig mye for et enormt antall mennesker - titusener på titusener - som alle har truffet ham og fått et personlig forhold til ham i løpet av hans korte, men svært intense liv. Til ham har de vært vant til å komme med sine problemer, små som store; til å avsløre sine innerste betroelser; til å søke trøst eller rettledning; og for å bli innviet i livets innerste mysterier. Eller også rett og slett for å oppleve glede og morro. Paramananda hadde alt og gav alt. Med sin spontane naturlighet, enkle livsførsel, utrolige vennlighet, oppofrende holdning og uendelige visdom, vant han våre hjerter. Vi følte at han forsto oss bedre enn vi forsto oss selv, og derfor fikk han vår fulle tillit. Han har aldri skuffet eller sviktet oss. Da vi var barn trengte vi kjærlighet, trygghet, beskyttelse og omsorg fra våre foreldre. Etter at vi er blitt voksne og kan tenke og avgjøre det meste selv, finner vi likevel at vi fremdeles er mentalt umodne og har mange av de samme fundamentale behov, i tillegg til at vi vil ha svar på alle våre dypeste spørsmål. For oppriktig søkende mennesker er det derfor bare naturlig å gi sin tillit til et menneske som viser at det har modenhet og erfaring langt utover det en selv har, hvis man da først er så heldig å møte et slikt helt og fullt menneske.

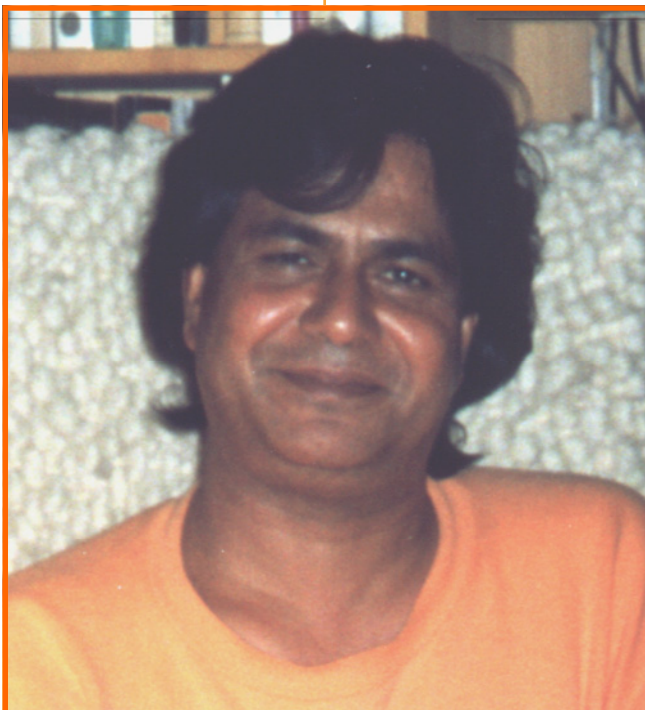
Jeg traff Paramananda første gang på jernbanestasjonen i Burdwan i Bengal, en junidag i 1983, mens han var på en av sine sedvanlige rundreiser i Bengal og gjorde et togbytte med et par timers opphold her. Han gjorde et uutslettelig inntrykk fra første stund. Våre blick møttes mens han smilte sitt uforgjengelige vinnende smil, samtidig som han uttalte mitt navn på perfekt norsk som ingen annen inder. Slik satt vi stille og smilte til hverandre en lang stund, og jeg følte at jeg hadde truffet en inderlig god venn og at vi alltid hadde kjent hverandre. Bare et par dager tidligere kom jeg fra en hel måneders opphold hos en "typisk" guru i Nord-India. Han hadde et

spektakulært utseende som han var veldig bevisst på og var "typisk" i betydningen at han holdt en viss avstand til alle andre, med seg selv høyt hevet. Han var ekstremt dominerende og manipulerende, og holdt en beinhard disiplin. Å komme fra ham direkte til Paramananda var som å gå fra natt til dag uten skumringstid. Forskjellen var nærmest total. På den tiden kjente jeg også til enkelte indiske guruer som var kommet til Vesten og gitt den urgamle edle tradisjonen et dårlig rykte. De levde et liv som keisere med sine mange undersåtter i største luksus, og med titler som 'Hans Hellighet' osv. Viden berømte til tross for at de ikke likte barn og ikke kunne fordra fattigfolk. Men jeg stirret inn i øynene på noe som intuitivt og uten snev av tvil, følte genuint og ekte. Alle år senere har lært meg at jeg ikke tok feil den gangen.

Swami Paramananda har alltid vært elskverdigheten selv. Så enkel og liketil, og så befriende naturlig i alle situasjoner og sammenhenger. Alltid rede til å gi seg selv helt og fullt om noen var i nød og trengte ham. Han var ekstremt dynamisk med en kraftfull energi som tilsynelatende var uutømmelig. Alle de høyeste åndelige idealer, edle religiøse motiver og abstrakte filosofiske tanker, var gjort fullstendig praktiske i hans liv. Han viste oss ved sitt eget eksempel at disse edle idealene i høyeste grad er levende og oppnåelige, og ikke bare vakre ord vi leser om eller fjerne kvaliteter vi strekker oss etter. Til tross for at han bare hadde fire års skolegang og aldri leste bøker, var han et hav av visdom og kunne holde uttømmende

foredrag om nær sagt ethvert emne. Han elsket barn, var alltid på de svakes side, og var helt utrolig liberal og forstående for ethvert aspekt ved det å være menneske. Ingenting var synd eller syndig. Han pleide å si at den eneste synd var å tenke om synd. Og han satte aldri seg selv over andre. Han sa alltid klart ifra at det høyeste åndelige mål er iboende i oss alle og at hvem som helst kan realisere det bare oppriktigheten er stor nok og intensiteten i vår søken er sterk nok. Hans råd og veiledninger var alltid skreddersydd for akkurat deg, i samsvar med din natur og dine tilbøyeligheter, og de var alltid rettet mot å frigjøre, ikke å gjøre deg avhengig av ham eller noe annet. En gang sa han at "I have sold myself on the market of life", og visselig erfarte vi at han aldri kunne si nei til noen som trengte ham. Denne totale oppofrelsen var Swami Paramanandas liv i et nøtteskall.

Allerede i 1983 fortalte han oss at hans kropps livssyklus i dette liv ikke ville være mer enn til 47 år, så vi som kjente ham godt visste at tiden nærmet seg. Slike mennesker som Paramananda dør aldri, de bare forlater sin kropp - bevisst. Derfor, bortsett fra det rent fysiske, er alt som før. Leve Paramananda!

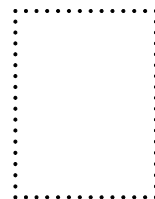

Swami Paramananda.

Dette er det siste bildet av ham i Norge, tatt i Oslo i september 1998, av Knud Larsen.

Tronfjellposten

A

Returadresse:

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Shantibu
2560 ALVDAL

Til:

Tronfjellposten

Tronfjellposten - nyhetsbrevet for interesserte i etableringen av Tronfjell Fredsuniversitet

Utgiver: Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Redaktør: Bjørn Pettersen
(Stiftelsens styreformann)
Utkommer: Kvartalvis fire ganger i året
Utgaver: Norsk og engelsk
Priser: Støtteabonnement kr. 250,-/år
Løssalg kr. 30,-/stk.

Adresse: "Shantibu", 2560 Alvdal
Telefon + Fax: 62 48 78 56
E-post: fredsuni@online.no
Internett-sider: <http://home.sol.no/~bjpetter>
Postgirokonto: 0809 2227007
Bankkonto: 1895.26.50935
Sparebanken Hedmark

Mens vi venter på Alvdal kommune...

Når vi nå går inn i år 2000 håper vi at politikere og myndigheter i Alvdal kommune våkner opp og tar fatt i planarbeidet for Tron-området. Det nye kommunestyret er forpliktet til å følge opp tidligere vedtak, og det koster kommunen lite å utrede planer og tilrettelegge for virksomhet.

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet er avhengig av at kommunen regulerer grunnen på Flat-Tron og tilrettelegger for våre planer for et fredsuniversitet der. Grunnsteinen er allerede satt i jorda, og Stiftelsens planarbeide er godt igang og planene vel kjent. Nå venter vi bare på at Alvdal kommune holder hva de har lovet og fortsetter *sitt* planarbeide.

Alvdal får et storslått og attraktivt prosjekt gratis og uten mye egeninnsats. Stiftelsen har vært tålmodig lenge. Nå bør kommunen ta affære!

Monumentet på Flat-Tron.
15. november 1999. Foto: BP.